

❦
❦
זֶהְךָ נֶתֵן וְלֹא יַעֲבֹר

❦ צִמְרָן מִזֶּה רִנְיָת זִיזִי"ל "צִמְרָן צִמְרָן מִקֻּוּהָ שִׁדְרָךְ צִמְרָן מִסִּפְרֵי רִבְצֵנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נֶתֵן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שֶׁע"י יִשִּׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

סִדְרֵי הַלְמוּד לְיוֹם כ"ז אָדָר:

סִדְרֵי לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

וְכָל מֵה שֶׁהִדְבָר הַנְּחָשֶׁק גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, הַמְּנִיעָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה כִּי יֵשׁ חֵשֶׁק וְחוּשֶׁק וְנְחָשֶׁק, דְּהֵינּוּ הָאָדָם הַחוּשֶׁק, וְהִדְבָר הַנְּחָשֶׁק. וְהַחֵשֶׁק שֶׁחוּשֶׁקִין לְדָבָר הַנְּחָשֶׁק, וְכִפִּי מַעֲלֵת הַנְּחָשֶׁק, כֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת גָּדוֹל הַחֵשֶׁק. וְעַל כֵּן כְּשֶׁהַנְּחָשֶׁק גָּדוֹל מְאֹד, נִמְצָא שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּה לוֹ חֵשֶׁק גָּדוֹל מְאֹד. אֲזַי יֵשׁ לוֹ מְנִיעָה גְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, שְׁעַל יְדֵי זֶה הַחֵשֶׁק גָּדוֹל בְּיוֹתֵר. כִּי כָּל מֵה שֶׁהַמְּנִיעָה יוֹתֵר גְּדוֹל, הַחֵשֶׁק מִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן רָאוּי לְאָדָם לְדַעַת כְּשִׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מֵאִיזָה דָבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה, יִדַּע וַיִּבִּין מִזֶּה, שִׁזֶּה הִדְבָר שֶׁרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת, הוּא נְחָשֶׁק גָּדוֹל מְאֹד, וְדָבָר יָקָר מְאֹד, שֶׁמִּחֲמַת זֶה הַמְּנִיעָה גְּדוֹלָה מְאֹד כִּנ"ל. וּבִפְרָט כְּשֶׁרוֹצֶה לְנַסֵּעַ לְצַדִּיק הָאֱמֶת, כִּי יֵשׁ צַדִּיקִים הַרְבֵּה, אָבֵל יֵשׁ בְּחִינּוֹת נְקֻדוֹת הָאֱמֶת בֵּין הַצַּדִּיקִים, שֶׁכְּשֶׁרוֹצִים לְהִתְקָרֵב אֵלָיו, שֶׁבְּזֶה תִּלּוּי הַכֹּל, אֲזַי יֵשׁ לְהָאָדָם מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת רַבּוֹת מְאֹד, וּמִזֶּה בְּעֶצְמוֹ יִבִּין הָאָדָם גָּדוֹל מַעֲלֵת הַנְּחָשֶׁק כִּנ"ל:

וְהִנֵּה הַכֹּל, שֶׁכָּל הַמְּנִיעוֹת הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַחֵשֶׁק, כִּדֵּי שְׁעַל יְדֵי זֶה יְהִיָּה לוֹ חֵשֶׁק גָּדוֹל בְּיוֹתֵר כִּנ"ל. וְעַל כֵּן כְּשֶׁאָדָם חוּשֶׁק בְּיוֹתֵר, בּוֹדֵאי יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת הִדְבָר, וַיּוֹכֵל לְהוֹצִיאוֹ מִכַּח אֵל הַפֶּעַל. כִּי עַל יְדֵי הַחֵשֶׁק נַעֲשִׂין נְקֻדוֹת, שְׁעַל יְדֵי זֶה מוֹצִיִּין מִכַּח אֵל הַפֶּעַל כִּנ"ל. כִּי הַחֵשֶׁק מְשַׁבֵּר הַמְּנִיעָה, כִּי עַקֵּר הַמְּנִיעָה אֵינוֹ אֵלָּא בְּשִׁבִיל הַחֵשֶׁק כִּנ"ל, וְעַל כֵּן כְּשֶׁאָדָם חוּשֶׁק בְּיוֹתֵר כְּפִי הַמְּנִיעָה, מִמִּילָא נִשְׁבֵּר הַמְּנִיעָה:

וְזֶה בְּחִינַת ט' נְקֻדִין. ט' רְקִיעִין (עיי'ן בהקדמת התיקונים ובתיקון י"ח).
 כִּי הַנְּקֻדוֹת הֵם בְּחִינּוֹת רְקִיעִין, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת מְנִיעוֹת. כִּי
 הַמְּנִיעָה הִיא בְּחִינַת רְקִיעַ, שֶׁהִיא בְּחִינַת מָסַךְ, שֶׁמִּפְּרִישׁ וּמִסָּךְ
 לְפָנֵי הָאָדָם, וּמוֹנְעוֹ מִן הַדְּבָר. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית א'): "יְהִי רְקִיעַ
 וַיְהִי מַבְדִּיל", שֶׁהַרְקִיעַ הוּא בְּחִינַת מְנִיעָה שֶׁמִּפְּרִישׁ וּמַבְדִּיל בֵּין
 הַחוּשׁק וְהַנְּחֻשָׁק. וְעַל כֵּן גַּם הָאָרֶץ נִקְרְאת רְקִיעַ כְּמָה שֶׁכָּתוּב
 (תְּהִלִּים קל"ו): "לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם", כִּי גַם הָאָרֶץ הִיא שְׂטַח
 הַמַּבְדִּיל וּמִפְּרִישׁ. וְעַל כֵּן הַט' נְקֻדִין, הֵם בְּחִינַת ט' רְקִיעִין. כִּי
 הַנְּקֻדוֹת נַעֲשִׂין עַל יְדֵי הַחֻשָׁק כַּנ"ל, וְעַקֵּר הַחֻשָׁק עַל יְדֵי הַמְּנִיעָה,
 שֶׁהִיא בְּחִינַת רְקִיעַ כַּנ"ל.

וַיֵּשׁ ט' נְקֻדִין, ט' רְקִיעִין. כִּי יֵשׁ כְּמָה בְּחִינּוֹת בְּהַנְּחֻשָׁק, כִּי יֵשׁ
 נְחֻשָׁק לְמַעְלָה מִנְּחֻשָׁק. וְלִפִּי גִדּוֹל מַעְלוֹת הַנְּחֻשָׁק, כֵּן צָרִיךְ
 לְהִיּוֹת גִּדּוֹל הַחֻשָׁק. וְעַל כֵּן יֵשׁ לוֹ מְנִיעָה גְּדוֹלָה כַּנ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה
 נַעֲשֶׂה הַנְּקֻדָּה כַּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת תֵּשַׁע נְקֻדִין, תֵּשַׁע רְקִיעִין, שֶׁהֵם
 מִקְּמִין עַד שׁוֹרֵק, שֶׁהֵם נְקֻדָּה לְמַעְלָה מִנְּקֻדָּה, רְקִיעַ לְמַעְלָה
 מִרְקִיעַ, דְּהֵינּוּ נְחֻשָׁק לְמַעְלָה מִנְּחֻשָׁק. שְׁלֹפִי גִדּוֹל הַנְּחֻשָׁק, צָרִיךְ
 שִׁיְהִיָּה גִדּוֹל הַחֻשָׁק, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת רְקִיעַ. כִּי
 הַנְּקֻדָּה נַעֲשִׂית עַל יְדֵי הַרְקִיעַ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְנִיעָה כַּנ"ל. עַד
 שִׁישׁ נְחֻשָׁק שֶׁהוּא בְּחִינַת קְמִין, קְמִין וּסְתִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 נְקֻדוֹת קְמִין, שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִכָּל הַנְּקֻדוֹת, כִּי הַנְּחֻשָׁק קְמִין וּסְתִים
 מְאֹד.

וְכֹל ל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שְׁכָל מַה שֶׁהָאָדָם חוֹשֵׁק בְּאַמְתּוֹ, בּוֹדֵאִי
 יוֹכֵל לְגַמְרוֹ וּלְהוֹצִיאֹ מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, וְלֹא יוֹכֵל לְמַנְעוֹ
 מִזֶּה שׁוּם מְנִיעָה וְאֵנֶם. רַק צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה הַחֻשָׁק גְּדוֹל מְאֹד, כְּפִי
 מַעְלַת הַנְּחֻשָׁק. וְזֶה יוֹכֵל לְהַבִּין מֵהַמְּנִיעָה בְּעֶצְמָהּ, שֶׁכְּשֶׁרוֹאֶה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתסיה - צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַמְּנִיעָה מִתְּגַבֵּרֵת וּמִשִּׁתַּחֲחֵת וְעוֹמֶדֶת לְפָנָיו, וּמוֹנֵעַת אוֹתוֹ מְאֹד, יֵדַע וַיְבִין מִזֶּה, שֶׁהַנְּחִשָּׁק גָּדוֹל מְאֹד כִּנ"ל. וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר, שִׁיְהִיָּה לוֹ חֶשֶׁק גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, כְּפִי הַנְּחִשָּׁק, וּכְפִי הַמְּנִיעָה כִּנ"ל, וְאִזּוּ בּוֹדָאֵי יוּכַל לְגַמְרוֹ כִּנ"ל:

כִּי אִין לְהֶאָדָם לְפִטֵר אֶת עֲצָמוֹ וְלִמְצֹא לְעֲצָמוֹ תְּרוּץ, עַל יְדֵי הַמְּנִיעָה, לֹא־מֵר שֶׁהוּא חָפִץ לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ הַדָּבָר, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ מִחֲמַת הַמְּנִיעָה וְהָאָנָם, וְעַל כֵּן יְהִיָּה נְחִשָּׁב לוֹ כְּאִלּוֹ עֲשָׂה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ו): 'חֲשֹׁב לַעֲשׂוֹת מִצְוָה, וְנֶאֱמַר וְלֹא עֲשָׂה, כְּאִלּוֹ עֲשָׂה'. כִּי בְּאֵמַת בּוֹדָאֵי כְּשֵׁישׁ לוֹ אָנָם, נְחִשָּׁב כְּאִלּוֹ עֲשָׂה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה.

אֲבָל כָּל זֶה נֶאֱמַר עַל מִי שֶׁרוֹצֶה לְצִאת בְּזֶה אֲזִי יוֹצֵא בָּהּ, כִּי מַה לוֹ לַעֲשׂוֹת כִּי יֵשׁ לוֹ אָנָם. אֲבָל מִי שֶׁאִינוֹ רוֹצֶה לְצִאתָ, רַק שֶׁהוּא רוֹצֶה הַמְּצוּה בְּעֲצָמָהּ, אִזּוּ הַדָּבָר שֶׁבִקְדֻשָּׁה שֶׁרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת, הוּא חָפִץ בְּהַדָּבָר עֲצָמוֹ. אִם כֵּן מַה מוֹעִיל לוֹ, מַה שֶׁמְקַלֵּין לוֹ שֶׁנְּחִשָּׁב כְּאִלּוֹ עֲשָׂה, כִּי אִינוֹ מְקַרֵּר דַּעְתּוֹ כְּלָל בְּזֶה. כִּי הוּא תָּאֵב וְחָפִץ וּמִתְגַּעְגַּע מְאֹד, לַעֲשׂוֹת הַמְּצוּה בְּעֲצָמָהּ, וְלֹא לְצִאתָ עִם הַ"כְּאִלּוֹ", שֶׁנְּחִשָּׁב כְּאִלּוֹ עֲשָׂה. כִּי בְּאֵמַת רָאוּי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי, שִׁיִּגְמֹר חֶפְצוֹ וְרָצוֹנוֹ בְּכָל דָּבָר שֶׁבִקְדֻשָּׁה מִכַּח אֵל הַפֶּעַל:

וְאֲזִי כְּשֶׁחֹשֶׁק מְאֹד בְּאֵמַת, וְאִינוֹ מְקַרֵּר דַּעְתּוֹ כְּלָל בְּמַה שֶׁנְּחִשָּׁב עָלָיו כְּאִלּוֹ עֲשָׂה, אֲזִי בּוֹדָאֵי יִגְמֹר הַדָּבָר וַיּוֹצִיאוֹ מִכַּח אֵל הַפֶּעַל. וַיִּשְׁבֵּר וַיִּבְטֵל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְאָנָם. כִּי הֵם לֹא בָּאוּ רַק בְּשִׁבִיל הַחֶשֶׁק, וּכְשֵׁישׁ לוֹ הַחֶשֶׁק הָרָאוּי לְאוֹתוֹ הַמְּנִיעָה, כְּפִי גִדֵּל מֵעֲלֵת הַנְּחִשָּׁק, אֲזִי מִמִּילָא נִתְּבַטֵּל הָאָנָם

וְהַמְנִיעָה כַּנ"ל:

וְזָה בְּחִינַת (דְּבָרִים כ"ו): "וַיֵּרֶד מִצְרַיִם אָנוֹס עַל פִּי הַדְּבָר" (הגדה של פסח). שְׂכַשְׁהוּ דְּבָר יוֹרֵד בְּמִצְרַיִם הַגָּרוֹן, שְׂזָה בְּחִינַת גְּלוּת מִצְרַיִם, אֲזִי הוּא 'אָנוֹס עַל פִּי הַדְּבָר'. הֵינּוּ, שֵׁישׁ לוֹ אָנוֹס וּמְנִיעָה, עַל-יַדֵּי שְׂאִין נְקֻדוֹת לְהַאֲזִינָה, וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵהוּ מִמִּצְרַיִם הַגָּרוֹן, שְׂמֻזָּה בְּאִין כָּל הַמְנִיעוֹת וְאָנְסִין כַּנ"ל. וְזָהוּ בְּחִינַת 'אָנוֹס עַל פִּי הַדְּבָר', שְׂעַל-יַדֵּי שְׂאִין הַדְּבָר בְּשִׁלְמוֹת, עַל-יַדֵּי-זָה הוּא אָנוֹס כַּנ"ל:

וְזָהוּ (בִּיצָה ל"ב:): 'כִּיֹּן שְׂנַצְרָךְ לְבְרִיּוֹת עוֹלָם חָשֵׁךְ בְּעֵדוֹ, 'חָשֵׁךְ' לְשׁוֹן מְנִיעָה, כְּמוֹ שְׂכַת־וֹב (בְּרֵאשִׁית ל"ט): "וְלֹא חָשֵׁךְ מִמֶּנִּי, וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךְ" וְכו'. הֵינּוּ כְּשִׁנַּצְרָךְ לְבְרִיּוֹת, אֲזִי יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת. וְזָה 'עוֹלָם חָשֵׁךְ בְּעֵדוֹ, הֵינּוּ כְּשִׁהוּא בֵּין הָעוֹלָם אֲזִי יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת, וְקָשָׁה לוֹ לְהַתְּפִיל בְּאַמַּת כַּנ"ל, כִּי כְּשִׁנַּצְרָךְ לְבְרִיּוֹת נוֹחַ וְטוֹב לוֹ יוֹתֵר לְהַתְּפִיל בְּיַחֲד כַּנ"ל. אֲבָל מִי שְׂאִינוֹ נַצְרָךְ לְבְרִיּוֹת, שְׂאִינוֹ צָרִיךְ לָהֶם לְשׁוֹם דְּבָר, יוֹכֵל לְעֲמֹד בֵּין אֲלָפִים אֲנָשִׁים, לְהַתְּפִיל בְּאַמַּת לְהַשִּׁם יְתִבְרָךְ לְבָדוֹ, מֵאַחַר שְׂאִין נַצְרָךְ לְשׁוֹם בְּרִיָּה, לֹא לְפָרְנָסָה, וְלֹא לְכָבוֹד, וְלֹא לְשׁוֹם דְּבָר, רַק "שִׁבְרוּ עַל ה' אֱלֹקֵינוּ":

וְזָה סוּד (בְּרֵאשִׁית י"ח:): 'מֵעַשָׂה בְּחֶסֶד אֶחָד שְׂהַקְנִיטָתוֹ אֲשֶׁתוֹ, וְהִלֵּךְ וְלָן וְכו', וְשָׁמַע שְׁתֵּי רוּחוֹת שְׂמִסְפָּרוֹת זֹו עִם זֹו. וְסִפְרוֹם הָיָה עַל אֹדוֹת פְּרָנָסָה, כְּמוֹבָא שָׁם בְּגִמְרָא. 'שְׂהַקְנִיטָתוֹ, זָה בְּחִינַת הַחֲרוֹן אַף. 'שְׁתֵּי רוּחוֹת' זָה בְּחִינַת שְׁתֵּי רוּחוֹת הַנ"ל, הַנִּעֲשִׂין עַל-יַדֵּי הַמְתָּקָת הַחֲרוֹן אַף, דְּהֵינּוּ כְּשִׁמוֹצִיאֵין מִכַּח אֵל הַפֶּעַל כַּנ"ל. וְזָה תְּלוּי בְּבְחִינַת פְּרָנָסָה, שְׂעַל יָדָה מוֹצִיאֵין מִכַּח אֵל הַפֶּעַל כַּנ"ל: וְלֹא גָלָה יוֹתֵר, אֵיךְ כָּל הַתּוֹרָה הוֹצֵאת מִרְמִזָּת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתאמר מנהג רבני ד"ל "צדק צדקוה שדך צדקוה מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

במאמר זה:

סדר קצור לקוטי מנהג ר"ן הישנים:

יב גם אין ראוי להאדם לפטר עצמו ולמצא לעצמו תרוץ לומר מאחר שהוא חפץ וחושק לעשות הדבר שבקדשה, רק שיש לו מניעות ואנם על כן יהיה נחשב לו כאלו עשה כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'חשב לעשות מצוה ונאנם ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה' (ברכות ו). כי כל זה נאמר רק למי שרוצה לצאת בזה או יוצא בזה כי מה לו לעשות, כי הלא יש לו אנם, אבל מי שאינו רוצה לצאת בזה רק שהוא רוצה המצוה או הדבר שבקדשה בעצמו אם כן מה מועיל לו מה שמקלין לו שנחשב כאלו עשה, כי הוא אינו מקרר דעתו עם הכאלו, כי הוא חפץ ותאב ומתגעגע מאד לעשות המצוה בעצמה ולא לצאת עם הכאלו. כי באמת ראוי לאיש הישראלי שיגמר חפצו ורצונו בכל דבר שבקדשה ולהוציא מנח אל הפעל בשלמות, ומי שיש לו חשק בזה בודאי יזכה לגמר ולהוציא מנח אל הפעל וישבר ויבטל כל המניעות והאנשים. כי כלם לא באו רק בשביל החשק בנ"ל וכשיהיה לו חשק חזק כפי מעלות הנחשק בנ"ל בודאי יזכה לגמר כל מה שירצה לעשות בעולם איזה דבר שבקדשה שיהיה:

יג כעם מזיק לפרנסה (עין לקמן סימן ס"ח) ועל ידי זה הוא רחוק מאמת, כי בשפרנסתו דחוקה נעשה בכלל נצרך לבריות. שעל ידי זה אינו יכול להתפלל באמת בנ"ל ועל ידי זה אינו יכול לגמר ולהוציא מנח אל הפעל כל המצוות וכל הדברים שבקדשה שצריך לעשות:

יד בשמתגבר ומשבר הכעס על ידי זה נעשה ונמשך בחינת

רוחו של משיח, ונחשב כאלו על ידו נתהווה ונברא כל העולם ומלואו, ואז זוכה לפרנסה ולהתפלל באמת לה' לבדו בלי פניות בשביל בני אדם חם ושלום, וזוכה להוציא מבח אל הפעל כל המצוות וכל הדברים שבקדשה שצריך לעשות:

טו שבת הוא בחינת אמת, ועל-ידי-זה נמשך מפלת הרשעים ונתגלה גדלת הצדיקים והכשרים ועל-ידי-זה נשלם הדבור דקדשה ועל-ידי-זה התפלה בשלמות:

סדר תשי פוהר"ן ה'תשנ"ג:

תסד (כא) מענין הספור מברדיטשוב, שספרו לפניו כמה מיני מעשיות של כמה מיני בני אדם מעשירים ושאר אנשים וממפרסמים של עכשו וכו', ענה ואמר אם נצרך יחד כל אלו המעשיות של כמה מיני בני אדם הנמצאים בברדיטשוב, עם כל הצדיקים הקלו הינו המפרסמים הנ"ל הכל אינו כלום. וכמו שיש אילן שגדל בפרדס או בשדה ושם גדלים כמה וכמה אילנות, וגם באילן אחד יש כמה שנויים: יש שנכמשו עליו באיזה ענף, ויש שנתקלקל הגרעין שנכנס תולעת שם, ויש באיזה ענף, שהפרי סמוך לראש נתקלקל, וכן כמה וכמה שנויים וקלקולים פיוצא בזה שנמצאים באילן אחד בעליו ובפרות וכיוצא, ואף-על-פי-כן האילן הוא אילן, מכל שכן הפרדס כלו שיש בו כמה וכמה אילנות. והנמשל מובן קצת למבין כי אף-על-פי שנמצאים עכשו בעולם מה שנמצאים הרבה שהם מקלקלים לגמרי, ויש שהם כשרים קצת ואף-על-פי-כן יש בהם כמה וכמה מיני קלקולים, ומהם המפרסמים של שקר, אבל אף-על-פי-כן האילן הקדוש הוא אילן מכל-שכן הפרדס כלו שגדלים בו כמה וכמה אילנות הינו נשלמות. כי כל הנ"ל אינם נחשבים לכלום כענין המשל הנ"ל:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְשׁוּבָה מִזֶּה רִצְוֹנוֹ לְעֵינֵינוּ מִקִּוּי הַיָּמִים הַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׁכַּח עֲוֹנוֹתֵינוּ וְיִשְׁכַּח עֲוֹנוֹתֵינוּ וְיִשְׁכַּח עֲוֹנוֹתֵינוּ

תָּסֵה (כב) אָמַר רְצוֹנוֹ שְׂכָל אַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ לֹא יִהְיֶה אֶחָד מֵהֶם מִלְּמַד, וְכַמָּה פְּעָמִים דִּבֶּר מִזֶּה. גַּם אָמַר שְׂטוֹב לְעֵינֵינוּ פְּרִנְסָה לְדוֹר בְּעִיר גְּדוֹלָה.

וְאָמַר בְּדָרֶךְ צְחוּת שְׂאִין לָךְ אָדָם שְׂאִין לוֹ שְׁעָה, וְאִין לָךְ דְּבַר שְׂאִין לוֹ מְקוֹם, נִמְצָא שְׂכָל אָדָם יֵשׁ לוֹ שְׁעָה. וְכִשְׁעוֹסֶק בְּמִשְׁאֵל וּמִתָּן יְכוּל לְהִיזָה שְׂבָאוֹתוֹ הַשְׁעָה שְׂיֵשׁ לוֹ יְרוּיַח מְמוֹן הַרְבֵּה מֵאַחַר שְׂאוֹתָהּ הַשְׁעָה הִיא שְׁלוֹ. עַל־כֵּן יְכוּל לְהִיזָה שְׂיִזְמִין לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִיזָה הַצְּלָחָה גְּדוֹלָה בְּעֶסֶק שְׁלוֹ שֶׁהוּא עוֹסֵק, וְיְכוּל לְהַרְוִיחַ בְּאוֹתָהּ הַשְׁעָה שְׁלוֹ רוּחַ גְּדוֹל. אֲבָל כְּשֶׁהוּא מְלַמֵּד אֲזִי כְּשֶׁמִּגִּיעַ לוֹ הַשְׁעָה שְׁלוֹ שֶׁהוּא שְׁעַת הַצְּלָחָה שְׁלוֹ אֲזִי הַתְּלָמִיד מֵבִיא לוֹ פֶּשֶׁטִּידָא טוֹבָה וְכִיּוֹצֵא, עִם זָהָב מְעוֹת רַאש־חֲדָשׁ וּבְזָה יוֹצֵאָה וְעוֹבְרָת שְׁעָה שְׁלוֹ שֶׁהוּא שְׁעַת הַצְּלָחָתוֹ בְּדַבַּר שְׂטוֹת כְּזֶה וְכִיּוֹצֵא בּוֹ. אֲבָל אָדָם אַחַר יְכוּל לְהַרְוִיחַ בְּהַשְׁעָה שְׁלוֹ רוּחַ גְּדוֹל כַּנִּלְלָה.

וְכֵן אִין לָךְ דְּבַר שְׂאִין לוֹ מְקוֹם, וְכִשְׁהוּא דָר בְּעִיר גְּדוֹלָה שְׂשָׁם מְצוּיִים עֶסְקִים גְּדוֹלִים אֲזִי יְכוּל לְהִזְדַּמֵּן לוֹ אִיזָה דְּבַר גְּדוֹל שְׂיִתְעַשֵּׂר בּוֹ כִּי שָׁם הוּא מְקוֹמוֹ, כִּי אִין לָךְ דְּבַר שְׂאִין לוֹ מְקוֹם. אֲבָל בְּעִיר קְטַנָּה שָׁם יִזְדַּמֵּן אִיזָה דְּבַר שְׂבּוּשׁ וּפְחוּת לְהַרְוִיחַ בּוֹ כִּי הַכֹּל לְפִי הַמְּקוֹם כִּי אִין לָךְ דְּבַר שְׂאִין לוֹ מְקוֹם כַּנִּלְלָה:

תָּסוּ (כג) לַיִל שִׁבְתָּ חֲזוֹן תִּקְס"ט, שְׂסִפְרוּ לְפָנֵינוּ מִגְּדֵל הַצָּרוֹת וּמִמִּיתוֹת מְשֻׁנוֹת שְׂמִתּוֹ בְּנֵי אָדָם בְּאוֹסְטְרָהָא רַחֲמָנָא לְצַלֵּן בְּשְׁעַת הַשְּׂרֵפָה שְׂהִיתָה שָׁם בְּעֶרְב־שִׁבְת־קֶדֶשׁ הָעֶבֶר. אָמַר, לֹא אֶחָד שְׂסוּבֵל צָרוֹת קָשׁוֹת עַל־יְדֵי הַנְּגוּן. הֵינּוּ הַנְּגוּן שְׂמִסִּימִין בְּסוּף "וּנְתִנָּה תִּקְפָּה" שְׂקָדָם מְנַגְּנִין בְּנְגוּן הַיְדוּעַ מִי יְנוּחַ וּמִי יְנוּעַ וּמִסִּימִין בְּנְגוּן מִי יִשְׁפֵּל וּמִי יָרוּם, וְאַחֲר־כֵּן מְסִימִין בְּנְגוּן לְבַד בְּלִי

תבות קדם שמתחילין ותשובה ותפלה וצדקה פידוע להעולם.
 ואותו הנגון הנמשך אחר הסיום ומי ירום הוא מורה גם-כן על
 איזה גזרות חם ושלום. כי בתחלה הוא מפרש בפרוש כמה
 גזרות, מי ינוח מי ישפל ואומרם בנגון הידוע ואחר-כך נמשך
 הנגון לבד בלי תבות כמסים ברמז השאר בנגון לבד בלי תבות
 בפרוש, ומזה הנגון באים גזרות חם ושלום שאינם מפרשים
 בפרוש בפיוט ונתנה תקף רק החזן מרמזן בנגון לבד כנ"ל.
 והענין מבאר לבקי בנגונים של ימים הנוראים:

סדר לקווי עיצות הימים:

כו צריך האדם לזהר מאד לילך על דרך זה, כי הוא כולל ויסוד
 גדול למי שירצה להתקרב להשם יתברך, לבל יאבד עולמו
 לגמרי, חם ושלום, כי העקר הוא להרחיק מעצמו עצבות ומרה
 שחרה בכל מה דאפשר, כי רב בני-אדם שרחוקים מהשם
 יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחרה ועצבות ומחמת
 שנופלים בדעתם על-ידי שרואים בעצמם עצם קלקולם, שרב
 מעשיהם מקלקלים, כפי מה שיודע כל אחד בנפשו את נגעי
 לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבים מיאשים
 עצמן לגמרי, רחמנא לצלן, ואינם מתפללים בכונה כלל ואינם
 עושים בעבודת-השם אפלו מה שהיו יכולים לעשות עדין. על-כן
 צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי הרבה נפשות שקעו
 על-ידי-זה, כי היאוש חם ושלום קשה מן הכל. על-כן צריכין
 להתחזק מאד לילך עם הדרך הזה הנ"ל, לחפש בעצמו נקדות
 טובות בכל פעם כדי להחיות את עצמו ולחזק את עצמו תמיד,
 ועל-ידי-זה יוכל להתפלל בחשק ובחיות ובשמחה תמיד ולשוב
 אל ה' באמת כנ"ל (שם).

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תשכ"ד - ואמר מוהר"ת זצ"ל "צריך לציין מקומו שיהיה מצד רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כח יש נשמות שנפלו, וצריכים להחיותם ולהשיבם בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש. ועל ידי התנוצצות המחין, בחינת תפלין, שזוכין על ידי שמשרין התגברות הרהורי נאוף (כמ"ש בברית, אות כז), על ידי זה נעשין דבורים כשרים להחיות ולהשיב את אלו הנשמות הנפולות (ליקוטי תנינא ה).

כט אסור לאדם ליאש את עצמו, חם ושלום, ואפלו אם נפל למקום שנפל, חם ושלום, ומנח בשאלת תחיות מפוש, רחמנא לצלן, אף על פי כן אל יתיאש עצמו מהשם יתברך בשום אופן בעולם, כי גם משם יכולין להתקרב אליו יתברך, כי מלא כל הארץ כבודו. והצדיקהאמת אינו נקרא בשם צדיק כי אם כשיש לו זה הכח, שיוכל להחיות ולהרים את אלו שנפלו מאד מאד, לחזקם ולאמצם, לעוררם ולהקיצם ולגלות להם כי עדין השם אתם ועמם ואצלם וקרוב להם, כי מלא כל הארץ כבודו. כן להפך, צריך הצדיק להראות לאלו שהם במדרגה גדולה, שעדין אינם יודעים כלל בידיעתו יתברך, בחינת: מה חמית מה פשפשית? (שם ז).

סדר שיחות הר"ן הישנים:

רעד טוב מאד להאדם שיהיה לו חדר מיוחד לו לבדו לעסק שם בעבודת ה' בתורה ותפלה, ובפרט התבודדות ושיחה בינו לבין קונו שלזה צריכין בודאי חדר מיוחד:

רעה ואמר רבנו זכרוננו לברכה, שאפלו הישיבה בעצמה שיושבין בחדר מיוחד לבדו גם זה טוב מאד ואף על פי כן אפלו אם אין זוכין שיהיה לו חדר מיוחד, אף על פי כן יכולין להתבודד ולדבר בינו לבין קונו ואמר רבנו זכרוננו לברכה, שתחת הטלית הוא גם כן חדר מיוחד כי כשמשלשלין הטלית על עיניו, יכולין לדבר בינו לבין קונו מה שרוצין גם יכולין להתבודד ולפרש

שיחתו כששוכב על מטתו ומכסה עצמו בהסדין כמבאר במקום אחר שפך נהג דוד המלך, עליו השלום שזוהו בחינת (תהלים ויז): "אשחה בכל לילה מטתי" וכו' גם יכולין לישב על הספר ויסברו אחרים שהוא לומד, והוא יכול אז לדבר בינו לבין קונו ועוד יש לזה כמה תחבולות למי שחפץ באמת לנהג הנהגה זו של התבודדות העולה על הכל שהוא יסוד שרש הקדושה והטהרה והתשובה וכו' כמבאר בבר כמה פעמים אבל טוב יותר להשתדל שיהיה לו חדר מיוחד:

רעו ספרו לי שפעם אחד היה מדבר עם אנשיו והיה מוכיח ומיסר אותם הרבה בדברים על שעדין אינם עובדים השם יתברך ברצונו, בדרךכו הטוב תמיד לדבר רק מזה אחר כך אחר שהזכיר אותם הרבה, אחר כך נתרצה להם קצת והתחיל לקרבם ולדבר עמהם רכות ואמר: מה אני רוצה מהם, הלא אף על פי כן הם אנשים פשרים והתחיל לדבר על לבם וכו' אחר כך ענה ואמר: בודאי אתם אנשים פשרים, אף אלו השם יתברך קטן כמו אנכי בודאי היה די מאד העבודה שלכם, אבל באמת השם יתברך גדול מאד מאד, על כן בודאי צריכין לחזק בכל פעם ברצון חזק לעבדו כראוי לעבד אותו יתברך אשר לגדלתו אין חקר והרים אז את עצמו והגביה ידיו למעלה, ואמר: אבל השם יתברך גדול כל כך וכו' כנ"ל, ונשא ידיו למעלה בתנועה נפלאה לרמוז על הפלגת גדלתו יתברך:

רעז אמר: שמעולם לא שתה אפלו מים קדם התפלה והקפיד מאד על אלו השותין קאווע וכיוצא בזה קדם התפלה:

סדר שלחו ערוף היומי:

(ד) קשין של שבלים שקושרים בשנים או בשלשה מקומות מותר

להתירן כדי שתאכל מהן הבהמה: הגה ויש אומרים דלא שרי להתיר רק בקשר שאינו של קימא (הגהות אלפסי) אבל אסור לשפשף בהם בידים כדרך שעושים באוכלי בהמה כדי שיהיו נוחים לאכלם דשווי אוכל בדבר שאינו אוכל מותר לעשותו אוכל אבל מיטרח באוכלא בדבר שהוא ראוי לאכילה לא טרחינן ביה להכשירו ולתקנו יותר: (ה) עצים שקצצן מן האילן ויש מאכילים אותם לבהמה בעודם לחים מתירין ומפספסין (לשון שפשוף) בהם להאכילם שאינם ראויים בלא שפשוף: (ו) מחתכין דלועין לפני בהמה והוא שנתלשו מאתמול: (ז) מחתכין נבלה לפני הכלבים אפילו נתנבלה היום בין שהיתה מסוכנת בין שהיתה בריאה והני מילי בנבלה הקשה שאי אפשר להם לאכלה בלא חתיכה אבל אם היתה ראויה להם בלא חתיכה לא דמיטרח במה שהוא ראוי לא טרחינן (ועיין לעיל סימן שכ"א אם מותר לחתכו דק דק לפני עופות): (ח) אין חותכין שחת (פי' ירק של תבואה שנקצר טרם נתבשלה התבואה) וחרובין לפני הבהמה בין דקה בין גסה משום דבלא חיתוך נמי חזי לאכילה: (ט) אין אובסין את הגמל דהיינו שמאכילה בידו כל כך עד שמרחיבין בני מעיה כאבוס ולא דורסין דהיינו שדורס לו מאכל בגרונו למקום שאינו יכול להחזירו אבל מלעיטיין. אין מאמירים את העגלים אבל מלעיטיין. איזה המראה למקום שאינה יכולה להחזיר הלעטה למקום שהיא יכולה להחזיר: הגה ודין תרנגולים ואווזים כדין עגלים (מהרי"ל): (י) מותר ליתן מאכל בפיהם של תרנגולים: (יא) אין נותנין מים ולא מזונות לפני דבורים ולא לפני יוני שובך ויוני עליה ולא לפני חזיר אבל נותנין לפני אווזין ותרנגולים ויוני בייתות וכן לפני כלב שמזונותיו עליך: (יב) מותר להאכיל תולעת המשי: (יג) מעמיד אדם בהמתו ע"ג עשבים

מחוברים ולא חיישינן שמא יתלוש מהם אבל לא על גבי מוקצה מפני שאיסורו קל וחיישינן שמא יתן לה ממנו בידיים ודוקא להעמידה על גביו ממש אבל לעמוד בפניה בענין שלא תוכל להטות אלא דרך שם מותר: (יד) נוטלים מאכל מלפני חמור ונותנים לפני שור אבל אין נוטלים מלפני שור ליתן לפני חמור מפני שנמאם ברירי השור ואינו ראוי עוד לחמור: הגה ויש מחמירין ג"כ בשאר מיני בהמות ליקח מלפני אחת וליתן לפני אחרת שאינה מינה (מרדכי פרק תולין וסמ"ג וסה"ת): (טו) אסור לגרוף האבוס לפני שור של פטם אפילו אבוס של כלי גזירה אטו של קרקע דאתי לאשווי גומות ואסור גם כן לסלק התבן מלפניו לצדדין:

סימן שכה (א) מותר לזמן עכו"ם בשבת ומותר ליתן מזונות לפניו בחצר לאכלן ואם נטלן ויצא אין נזקקין לו ודוקא שהעכו"ם בחצר אבל אם עומד בחוץ ופשט ידו לפנים שידוע הוא שיוציאנו או ליתן לו שאר הפצים שדרך להוציא אסור אפילו אם עומד בפנים אפילו אם החפצים של עכו"ם שהרואה אינו יודע שהחפצים של עכו"ם: הגה ואפילו ביחד לו מקום מבעוד יום יש להחמיר (מרדכי פרק קמא בשבת): (ב) היכא דאיכא משום דרכי שלום או בעכו"ם אלא מותר לתת לו או לשלוח לו ע"י עכו"ם והוא הדין לצורך מצוה כגון להוציא חמץ מביתו בפסח (מרדכי): (ג) מותר להחליף משכון בשבת אם הוא מלבוש ויוציאנו דרך מלבוש כי אין זה משא ומתן וגם בישראל מותר בענין זה אם הישראל צריך ללבשו: הגה וטוב שהעכו"ם יקח המשכון עצמו ויניח אחר במקומו ולא יגע בו הישראל שלא יהא נראה כנושא ונותן (אגודה) ועיין לעיל סימן ש"ז בסופו מדין עכו"ם המביא בשבת איזה דבר אם מותר לקבלו:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תשכח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהי צדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

סדר לקוטי תפלות היימי:

תַּפִּלָּה פד תתקד: ומיוסד ע"פ תורה קנ"ה {ה' ה' אל רחום וחנון
אָרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת", זַכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
שִׁיְהִיָּה לִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל כְּסוּפִין וְגִעְגּוּעִים וְהַשְׁתַּוְקוּת וְחֶשֶׁק אַמְתִּי
לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁאֲזַכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ
הַעֲצוּמִים לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפֶּעַל חֶשֶׁק וְרִצּוֹנִי, לִילֶךְ וּלְנַסֵּעַ וּלְבוֹא
לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַחֶכְרַח
שְׁלִי כַּמָּה אֲנִי צָרִיךְ וּמְכַרְח לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה
לְגֹדֵל עֲצָם רַחוּמֵיךָ מִמֶּךָ, וּלְעֲצָם עֲבִיּוֹת גִּשְׁמִיּוֹתֵי וְעֲקָמִיּוֹת
שֶׁבְּלִבִּי וּבְלִבּוֹל דַּעְתִּי, אֲשֶׁר עַל כָּל זֶה אֲנִי צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁם עָקַר יְסוּד מְקוֹר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שָׁם שָׂרֵשׁ
כָּל־לִיּוֹת קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' בָּחַר בָּהּ בְּשִׁבְלֵי עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל הַנִּבְחָר הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד אֶרֶץ הַחַיִּים
הָאֱמֶתִיִּים וְהַנִּצְחִיִּים, אֶרֶץ חֶמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהַנְּחֻלָּתָּ
לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר בָּהּ עִיר אֱלֹקֵינוּ הֵר קְדוּשׁוֹ, יִפְהָ נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
הָאֶרֶץ:

תתקד: אָנָּה ה', רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, חֶסֶדֶן מְלֵא חֶסְדִּים, טוֹב מְלֵא
טוֹבוֹת, צְדִיק מְלֵא צְדָקוֹת, מוֹשִׁיעַ מְלֵא יְשׁוּעוֹת, הַטִּיבָה בְּרִצּוֹנְךָ
עַמִּי, וְתֵן לִי בְּרַחֲמִים וְחֶסֶד וּבְמִתְנַת חֲנָם, שְׁאֲזַכָּה מִהֲרָה לְבוֹא
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יְרָשׁוּ אַבּוֹתֵינוּ, הָאֶרֶץ
אֲשֶׁר כָּל הַצְּדִיקִים אַמְתִּיִּים נִכְסְפָה וְגַם כָּל־תָּה נִפְשָׁם לְהִיּוֹת שָׁם
וְרַבָּם בָּאוּ לְשָׁם וְתָקְנוּ שָׁם מַה שֶׁתָּקְנוּ וּפָעְלוּ שָׁם מַה שֶׁפָּעְלוּ וְזָכוּ
שָׁם לְמַה שֶׁזָּכוּ, הַכֹּל עַל יְדֵי קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא נִקְדָּה
הַקְּדוּשָׁה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם אֲשֶׁר טָרַח וַיִּגַע אַבְרָהָם אַבִּינוּ עָלֵינוּ
הַשָּׁלוֹם יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְהַבֵּיט וְרָאָה וְהַבִּין וְחָקַר וְחָקַק

וְחָצַב וּמַדַּד וְשָׁקַל וּמִנָּה, עַד שֶׁנִּגְלָה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת הָאָרֶץ
 הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁהִיא יְסוּד נְקֻדַּת הַקְּדוּשָׁה יְסוּד הָאֱמוּנָה וְהַבְּטִיחוּ
 לְהַנְחִיל אוֹתָהּ לְזִרְעוֹ אַחֲרָיו לְדוֹרוֹתָם עַל כֵּן רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ,
 וְזַכְּנֵי בְּזָכוֹתָיו וְזָכוּ וּבְזָכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁזָּכוּ לָבוֹא לְשֵׁם, שְׂאֵזְכָּה
 גַּם אֲנֹכִי הַנְּבִיָּה וְהַפְּחוֹת בְּתַכְלִית שְׂאִין פְּחִיתוֹת אַחֲרָיו, לְדַלֵּג
 וּלְקַפֵּץ מִהֲרָה עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהָעֲכוּבִים וְהַסְּכֻסְיִים הַמוֹנְעִים
 מִלְּנַסֵּעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְשִׁבַּר הַכֹּל מִהֲרָה, וְלָבוֹא בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה:

תִּתְקוּ: נָא אָבִי אָב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם רַחֵם עָלַי, רַחֵם עַל עַנְי וְאֲבִיוֹן
 כְּמִנֵּי הַפּוֹרֵשׁ כַּפָּיו נִגְדָה, מִבְּקֵשׁ וְשׂוֹאֵל צְדָקָה וּמִתְנַת חֲנָם לְבַד,
 וְגַם זֶה אֵינִי זֹכֵה לֹאמַר בְּאַמֶּת, מֵעַצֵּם בְּלָבוּל וְעַכִּירַת דַּעְתִּי,
 כְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנַי אֲדוֹן מָלֵא רַחֲמִים וְאָף עַל פִּי כֵן, אֲנִי מְצַפֶּה
 לִישׁוּעָתְךָ וְטוֹבָתְךָ וְחֶסֶדְךָ הַרְבִּים וְצְדָקוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת,
 חוּם וְרַחֵם עָלַי וְהַבִּיאֵנִי לְשָׁלוֹם מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחִזֵּק וְאַמֵּץ
 דַּעְתִּי וּלְבָבִי שְׂאֵזְכָּה לַעֲבֹר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהָעֲכוּבִים וְהַבְּלִבּוּלִים
 וְעַל כָּל מְנִיעוֹת הַמַּחַ, וְתִשְׁפִּיעַ לִי מָמוֹן בְּשִׁפְעַע עַל הוֹצָאוֹת וְכָל
 הַצְּטָרְכוֹת הַדְּרָךְ וְאֵזְכָּה לְנַסֵּעַ בְּשָׁלוֹם וְלָבוֹא בְּשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 שָׁלוֹם בְּגוּפִי וּבְתוֹרַתִּי וּבְמִמוֹנִי, שָׁלוֹם בְּלִי פֶגַע וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי
 הַרְהוּרִים רָעִים וּמִכָּל מִינֵי פְגָמִים וְלֹא יִגִּיעַ לִי הַזִּק חָם וְשָׁלוֹם עַל
 יְדֵי הַדְּרָךְ הַרְחוֹק הַזֶּה בְּשׂוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, בְּגוּף וּנְפֶשׁ וּמָמוֹן, לֹא
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְאַצִּיא בְּשָׁלוֹם וְאָבוֹא בְּשָׁלוֹם, וְאֵזְכָּה
 לְפַעַל שֵׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל צָרְכִי, לְזָכוֹת לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת
 עַל יְדֵי קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִילָךְ וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקְדוּשָׁה
 וּבְטְהָרָה גְּדוֹלָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב:

תִּתְקוּ: וְתַזְכְּנֵי עַל-יְדֵי קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְשִׁבַּר מִדַּת הַכַּעַם

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתסל - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּתַכְלִית וְאַזְכָּה לְאַרְיֵכַת אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינֹת, שְׂאֻזְכָּה לְכַבֵּשׁ
בְּעֵסִי תָמִיד וְלֹא אֶכְעֹס וְלֹא אֶקְפִּיד שׁוּם כַּעַס וְהַקְפָּדָה כָּלֵל עַל
שׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם וְאַזְכָּה לְעֵבוֹד אוֹתָךְ בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה
וּבְתַמִּימוֹת גָּדוֹל, וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה בְּכוּנָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה
וְלַהֲכַנִּים כָּל כַּחֲסִי וְכָל מַחֲשָׁבוֹת לְבִי וְדַעְתִּי בְּתוֹךְ כָּל דְּבוּר וְדַבָּר
שֶׁל הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד וְאֲדַע וְאֶאֱמִין בְּאַמוּנָה
שְׁלֵמָה, כִּי מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ, וְאַתָּה עוֹמֵד עָלֵינוּ בְּשַׁעַת
הַתְּפִלָּה, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ וּמְבִיט וּמְאַזֵּין וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבוּר וְדַבָּר שֶׁל
הַתְּפִלָּה וְאֲדַע לְפָנַי מִי אֲנִי עוֹמֵד, לְפָנַי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשָׁךְ עָלַי יְרָאָה וְאִימָה גְּדוֹלָה מִפְּנֵיךְ,
וְאַזְכָּה לְכוּן הַיָּטִב הַיָּטִב בְּכָל דְּבוּר וְדַבָּר שֶׁל הַתְּפִלָּה וְלֹא אֶסִּיחַ
אֶת דַּעְתִּי כָּלֵל מִשׁוּם דְּבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְלֹא אֶתְחִיל לְהַטּוֹת דַּעְתִּי
כָּלֵל מִכוּנַת פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה וְלֹא אֶחְשַׁב חֵם וְשָׁלוֹם שׁוּם
מַחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה וְזָרָה כָּלֵל בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, רַק אֶזְכָּה לְקַשֵּׁר
מַחֲשַׁבְתִּי בְּדַבְּרֵי הַתְּפִלָּה בְּקַשֵּׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק אֲשֶׁר לֹא יִנָּתֵק וְלֹא
יִהָרֵם לְעוֹלָם: